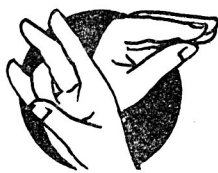

НАШЕ

ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 4-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 28 (158)

Субота, 11 липня 1970 року

Ціна 2 коп.

П'ЯТИРІЧКУ — ДОСТРОКОВО!

ЦК КП УКРАЇНИ
РАДІ МІНІСТРІВ УКРАЇНСЬКОЇ РСР
МІНІСТРУ СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
УКРАЇНСЬКОЇ РСР
ТОВ. ФЕДОРОВУ О. Ф.
УКРАЇНСЬКІЙ РАДІ ПРОФЕСІЙНИХ
СПІЛОК

Доповідаємо Вам, що робітники, інженерно-технічні працівники і службовці підприємств Українського товариства глухих, виконуючи соціалістичні зобов'язання, взяті на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, а також по виконанню завдань п'ятирічного плану, достроково, 30 червня 1970 року, виконали п'ятирічний план по обсягу валової продукції на 101,3 процента.

При плані на п'ятирічку 1966—1970 років — 343,5 мільйона карбованців, фактично випущено валової продукції на 347,8 мільйона карбованців.

Колективи Товариства взяли зобов'язання до кінця 1970 ювілейного року виготовити понад встановлене п'ятирічним планом завдання валової продукції на 47 мільйонів карбованців.

Голова Президії ЦП УТОГ ФІЛОНОВ К. В.

Секретар парторганізації БОРИМЧУК О. О.

Голова МК профспілки РІТТЕР М. Б.

СТВОРЮВАТИ РЕЗЕРВИ

Кінець першого півріччя ювілейного року стане для промисловості системи УТОГ вікомним. У сьогоднішньому номері «Нашого життя» вміщено повідомлення про дострокове виконання плану промисловістю УТОГ по обсягу валової продукції. Ось деякі цифри нашого економічного зростання у п'ятиріччі:

	план (млн. крб.)	фактичне виконання
1966 р.	53,6	59,7
1967 р.	63,1	70,2
1968 р.	74,0	80,0
1969 р.	83,4	89,6
1970 р.	90,8	48,1 (перше півріччя)

За цими лаконічними, але красномовними рядками — безупинне зростання кожного з 46 учбово-виробничих підприємств окремо і всієї системи загалом. Розгорнувши соціалістичне змагання, трудівники УВН йшли все вперед і вперед, долаючи щорічно все більш зростаючі економічні рубежі.

Особливо реткий виробничий підйом відбувався в період підготовки до 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна.

Коли підприємства УТОГ вступили у рік ленінського ювілею, трудящі плули ще ширше розгорнули соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва, за повне використання виробничих резервів. А квітень, травень і червень були місяцями, коли в Центральному правлінні УТОГ збільшилось надходження повідомлень від підприємств про дострокове виконання п'ятирічки. Про це вже доповідали керівники Вінницького, Лубенського, Львівського № 2, Слов'янського, Івано-Франківського, Одеського № 1, Херсонського та інших учбово-виробничих підприємств.

Добре попрацювали трудівники Львівського УВН № 1 — підприємства, яке у змаганні на честь п'ятдесятиріччя Великого Жовтня було нагороджене Червоном прапором ЦК КП України, Президії Верховної Ради УРСР, Ради Міністрів УРСР і Української Ради Професійних Спілок. П'ятирічний план реалізації продукції тут виконано ще 5 травня.

Цілком зрозумілі успіхи колективів передових підприємств, які за підсумками Всесоюзного громадського огляду культури виробництва, присвяченого 100-річчю з дня народження В. І. Леніна, стали переможцями змагання підприємств системи УТОГ і були нагороджені дипломами Ради Міністрів СРСР і Всесоюзної Центральної Ради Професійних Спілок. Це — Дрогобицьке і Садгірське УВН, що успішно виконали п'ятирічку по всіх техніко-економічних показниках, Київське дослідне підприємство, яке виконало план по випуску найголовніших видів виробів у червні місяці. Підраховавши свої резерви, славний колектив цього підприємства бореться за те, щоб п'ятирічку по валовій продукції виконати до 24 серпня 1970 року.

Партія та уряд надають великого значення успішному виконанню виробничих завдань нинішнього року і закликають радянських людей докласти всіх зусиль для дострокового виконання п'ятирічного плану. Від цього залежатиме нагромадження резервів для розв'язання завдань наступного року і в певній мірі — завдань нового п'ятирічного плану. Найважливіший шлях до цього — впровадження всіх заходів, які були намічені колективами УВН при обговоренні Листа ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС та ЦК ВЛКСМ про мобілізацію резервів і посилення режиму економії.

Дати до кінця року більше високоякісної продукції понад план, — відповідальне і благородне завдання.

ХТО ПОПЕРЕДУ?

ВИКОНАННЯ ПЛАНУ
РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОДУКЦІЇ
ПІДПРИЄМСТВАМИ
СИСТЕМИ УТОГ
ЗА ШІСТЬ МІСЯЦІВ

1970 року

(в тисячах карбованців)

Учбово-виробниче підприємство	План	фактично	%
Вінницьке	920	977,1	106,2
Дніпропетровське	1335	1377,8	103,2
Дніпродзержинське	1037	1080,5	104,2
Донецьке	898	960,6	107,0
Єнакієвське	228	260	114,0
Артемівське	1290	1444,8	112,0
Ждановське	566	644,7	113,9
Слов'янське	454	531	117,0
Житомирське	1785	1857,6	104,1
Ужгород. № 1	391	411,1	105,1
Ужгород. № 2	907	1015,6	112,0
Запорізьке	1600	1657,7	103,6
Івано-Франківське	1926	2176,5	113,0
Київське № 1	1010	1075	106,4
Київське дослідне підприємство	2177	2448,2	112,4
Київське № 3	218	233,9	107,3
Білоцерківське	1250	1364,3	109,1
Кіровоградське	645	668	103,5
Сімферопольське	496	488	98,4
Ворошиловградське № 1	1035	1051,7	101,6
Ворошиловградське № 2	1550	1629	105,1
Комунарське	384	414	107,8
Львівське № 1	1637	1845	112,7
Львівське № 2	1339	1454,4	108,6
Бродівське	517	527	101,9
Дрогобицьке	350	397	113,4
Стрийське	1086	1188	109,3
Миколаївське	287	238,1	83,0
Одеське № 1	250	279	111,6
Одеське № 2	757	881	116,4
Одеське № 3	642	659	102,6
Полтавське № 1	1257	1296	103,1
Полтавське № 2	344	358	104,1
Лубенське	892	937,1	105,0
Ровенське	302	310,9	102,9
Сумське	441	482,2	109,3
Конотопське	1838	1996,4	108,6
Лебединське	250	275,1	110,0
Харківське № 1	682	742	108,8
Харківське № 2	3042	3392	111,5
Херсонське	792	877,2	110,8
Кам'янець-Подільське	1342	1427,3	106,3
Черкаське	538	545	101,3
Чернігівське	1598	1768,6	110,7
Чернівецьке	691	712	103,0
Садгірське	1080	1110,2	102,8

ВСЬОГО: 44056 47465,6 107,7

Ударниця комуністичної праці Н. Гризодуб трудиться у колективі Конотопського УВП. Систематичне виконання норм виробітку на 115—120 процентів вивело Н. Гризодуб у ряди кращих швейниць підприємства. Вона достроково завершила особисту п'ятирічку і вже трудиться в рахунок 1971 року.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ПЛЕНУМ ЦК КНРС

2 липня 1970 року відкрився черговий Пленум Центрального Комітету КНРС.

Пленум заслухав доповідь Генерального секретаря ЦК КНРС тов. Л. І. Брежнєва «Чергові завдання партії в галузі сільського господарства».

На доповідь розгорнулись дебати.

3 липня 1970 року на Пленумі Центрального Комітету КНРС продовжувались дебати на доповідь тов. Л. І. Брежнєва — «Чергові завдання партії в галузі сільського господарства».

Із заключним словом виступив Генеральний секретар ЦК КНРС тов. Л. І. Брежнєв.

Пленум Центрального Комітету КНРС одностайно прийняв постанову «Чергові завдання партії в галузі сільського господарства».

На цьому Пленум закінчив свою роботу.

(ТАРС).

ПОСТІЙНО ПРАЦЮВАТИ З ЛЮДЬМИ

У липні закінчують роботу обласні конференції Українського товариства глухих. Кожних два роки, у відповідності зі Статутом УТОГ, обласні відділи звітують перед делегатами про виконання наказу виборців, про те, що ними зроблено для організації зусиль членів УТОГ у боротьбі за виконання виробничих завдань. Саме в такому плані проходила конференція Хмельницького обласного відділу УТОГ.

У звітному періоді президія обласного відділу УТОГ провела значну організаційну та масово-політичну роботу серед членів Товариства. В установлені строки проведено звітно-виборні збори в усіх 50 гвинних організаціях та в шести мікрайвідділах.

Голова обласного відділу С. П. Кисельов у звітній доповіді відмітив, що всю роботу обласного відділу УТОГ, які налічують на дострокове виконання виробничих завдань, покращення усієї організаційної та масово-політичної роботи з членами Товариства.

У прийнятому рішенні делегати поставили конкретні завдання перед новим складом правління обласного відділу УТОГ, які налічують на дострокове виконання виробничих завдань, покращення усієї організаційної та масово-політичної роботи з членами Товариства. На організаційному пленумі головою Хмельницького обласного відділу УТОГ обрано С. П. Кисельова.

На пленумах і засіданнях президії вирішувались питання, які виникали із рішень VIII з'їзду, а критичні зауваження були спрямовані на подальше поліпшення організації та масово-політичної роботи з людьми. Відзначено, що за звітний період позитивно ліквідовано на неспівпадіння серед членів Товариства, які проживають на селі.

Наслідки цієї роботи очевидні. На Кам'янець-Подільському УВН кожний третій робітник — член виробничого колективу. 103 чоловіки працюють в рахунок 1971 року, а сім — в рахунок 1972. Виробничий план успішно виконується.

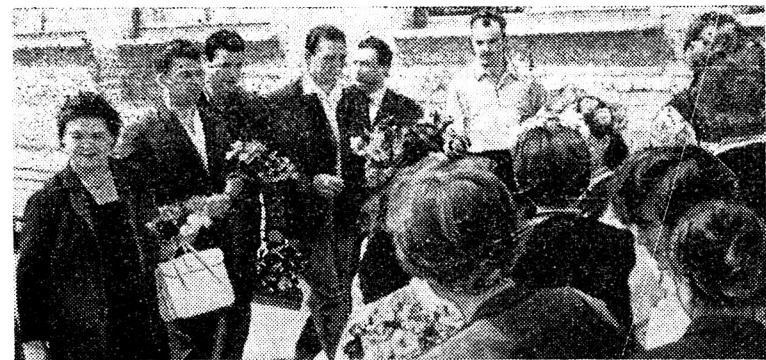
І в доповіді, і у виступах делегатів вказано на недостатню культурно-масову роботу в Дунаєвському, Полонському, Славутському та інших клубах. Відмічено, що покращення роботи гуртків художньої самодіяльності в Шегівському та Полонському клубах.

У прийнятому рішенні делегати поставили конкретні завдання перед новим складом правління обласного відділу УТОГ, які налічують на дострокове виконання виробничих завдань, покращення усієї організаційної та масово-політичної роботи з членами Товариства.

На організаційному пленумі головою Хмельницького обласного відділу УТОГ обрано С. П. Кисельова.

З 17 ПО 27 ЧЕРВНЯ на Україні перебувала делегація Спілки глухих Народної Республіки Болгарії. У переддень від'їзду керівник делегації Василь Панев поділився враженнями від поїздки по учбово-виробничих підприємствах, культурно-освітніх закладах та організаціях Українського товариства глухих.

Голова Спілки глухих Народної Республіки Болгарії Василь Панев свою розповідь розпочав із щирої подяки за те, що делегація мала можливість відвідати Україну, за товариську гостинність з якою зустрічали делегацію колективи підприємств і організацій УТОГ.

— Наші враження від поїздки, — сказав В. Панев, — самі найкращі, назавжди нам запам'ятаються невимуслені розмови з людьми про їхню роботу на підприємствах. Особливо велике враження справило на нас те, що підприємства УТОГ спеціалізовані. Це питання у нас ще не вирішене, для нас це перший пункт на повістці денній у цьому напрямку.

Далі наші гості розказали, що їм особливо сподобалась техніка, якою обладнані учбово-виробничі підприємства УТОГ.

— Це, звичайно, — робить висновок В. Панев, — ключ до зміцнення економіки і фінансової бази підприємств.

В розмові були висловлені побажання зміцнювати дружні зв'язки між Українським товариством глухих і Спілкою глухих Болгарії, обмінюватись досвідом роботи через поїздки делегацій спеціалістів вузьких спеціальностей, обмінюватись спортивними командами для

НАШІ ДРУЗИ З БОЛГАРІЇ

проведення товариських зустрічей, делегаціями із підприємств.

— Ці ділові контакти сприятимуть дальшому зміцненню наших братніх відносин, — сказав В. Панев.

Окремо він зупинився на культурному відпочинку членів УТОГ.

— Незабутні враження залиши-

ли у нас від перегляду постановки «Легенда про Райдугу», яку ми бачили у виконанні колективу Республіканського театру міміки та жесту глухих «Райдуга». Щасливого їм плавання, чекаємо колектив театру у Болгарії, бо цей спектакль близький нам, болгарам. Нас так гостинно приймали, що ми себе почували, як удома.

Дозвольте ще раз подякувати за гостинність і побажати вам нових успіхів у труді, — сказав на закінчення керівник делегації Василь Панев.

На закінчення зустрічі гості і господарі обмінялися пам'ятними сувенірами.

Оглядаючи підприємство, гості з Болгарії детально цікавилися всім — асортиментом продукції, плановими завданнями, виконанням норм виробітку, спеціалізацією пошиття.

Багато у вас хорошего, — сказав член делегації Василь Малихін. — Коли повернемося у Болгарію, то постараємося запровадити і в себе.

Оглядаючи підприємство, гості з Болгарії детально цікавилися

Болгарські гості оглянули значні місця і музей-фортецю старовинного міста, що має 900-річну історію.

Прощаючись, вони записали в книзі для відвідувачів свої відгукі і подарували музею статуетку болгарина в національному костюмі.

Болгарські гості оглянули значні місця і музей-фортецю старовинного міста, що має 900-річну історію.

Прощаючись, вони записали в книзі для відвідувачів свої відгукі і подарували музею статуетку болгарина в національному костюмі.

УТОГІ день на пероні залізничної станції Кам'янець-Подільський, перед прибуттям поїзду «Київ — Чернівці», панувало піднесено-святковий настрій. Тут з нетерпінням чекали приїзду дорогих гостей.

Як тільки болгарські друзі ступили на подільську землю, то одразу зав'язується дружня сердечна розмова.

Потім гості у супроводі голови Хмельницького облвідділу УТОГ С. Кисельова та директора Кам'янець-Подільського УВП Г. Мигала

Теплою була зустріч наших друзів з Болгарії з робітниками Кам'янець-Подільського учбово-виробничого підприємства, вони перші приймали наших гостей у себе (фото зліва вгорі).

На фото (в центрі) гості знайомляться з Дрогобицьким учбово-виробничим підприємством.

На Київському дослідному підприємстві (фото справа вгорі) пояснення гостям дає головний інженер підприємства Ш. Куропанник.

В години відпочинку наші гості зробили прогулянку по Дніпру (фото зліва внизу).

Фото: І. ЩЕРБАНЮКА, В. СКУРЧИНСЬКОГО.

МОЛОДЬ ПРИЙМАЄ ЕСТАФЕТУ

Полтавське учбово-виробниче підприємство № 2 уже сьомий рік виготовляє продукцію для Кременчуцького заводу «Дормаш». За підсумками соціалістичного змагання за перший квартал цього року колектив УВП нагороджено перехідним Червоним прапором Жовтєвого району Полтави і перехідним прапором облвідділу УТОГ. Ленінська трудова вахта успішно продовжується. На підтвердження наведу таку цифру: план реалізації продукції за шість місяців виконано на 104,1 процента.

В справі успішного виконання виробничих завдань велика заслуга молодих трудівників підприємства, їх на нашому УВП близько

40 процентів від загальної кількості. Всі молоді робітники закінчили виробниче навчання на нашому підприємстві, відмінно оволоділи «секретами» професійної майстерності. Вони працюють натхненно, продукцію випускають високої якості.

Молодь активно включилась у боротьбу за комуністичну працю. Багато робітників за підсумками соціалістичного змагання за 1969 рік удостоєні почесного звання ударника комуністичної праці, їх імена занесені на Дошку пошани підприємства. Наприклад, комсомолец В. Черняк працює токарем, денну норму виробітку виконує на 135 процентів. Молодь обрала його заступником секретаря комсомоль-

ської організації УВП. В. Черняк за ударну працю нагороджений ювілейною медаллю.

С. Старушко і Н. Сліпко закінчили на «відмінно» виробниче навчання у 1969 році. З перших днів самостійної роботи вони виконують складні токарні операції. До того ж хлопці — активні спортсмени.

В даний час молодь УВП веде боротьбу за дострокове виконання виробничих завдань 1970 року. Молоді трудівники підприємства з честю приймають робітничу естафету від старшого покоління.

Ф. КРИВУЛЯ.
Заступник директора Полтавського УВП-2.

У ПРАКТИЦІ клубної роботи великого значення надається виробничій пропаганді. Це особливо важливо в умовах нової системи планування і економічного стимулювання.

Коли колектив Житомирського УВП здійснив перехід на цю прогресивну систему, працівники нашого будинку культури розпочали широко пропагувати економічні знання, передові методи і прийоми праці. Ми перш за все для ведення виробничої пропаганди підібрали кадри доповідачів, агітаторів, політінформаторів з числа інженерно-технічних працівників УВП та інших державних підприємств.

ВИРІВНИЧА ПРОПАГАНДА В ЗАКЛАДІ КУЛЬТУРИ

На допомогу їм розробили тематику лекцій, доповідей, бесід. Відвідувачів особливо зацікавили такі лекції: «Реконструкція і технічний прогрес», «Інженер і технічний прогрес», «Проект нового колгоспного Статуту», «Культурне будівництво: звернення і плани», «Ощадливість — комуністична риса». А ось теми для бесід: «Піклування про підвищення рівня культури виробництва», «Дорожність честі і совістю робочого чоловіка!», «Ціна хвилини» та інші.

Бібліотека будинку культури систематично влаштовувала виставки економічної і технічної літератури. На сторінках усно-мімічного журналу «Трибуна виробничника» висвітлюються питання технічного прогресу, що розширюють кругозір наших слухачів, знайомлять їх з

досягненнями науки, техніки і культури виробництва. Великим успіхом користуються сторінки журналу з виступами ударників комуністичної праці, ветеранів виробництва А. Малявської, Л. Деркач, Н. Тирської, Р. Венгловського, Я. Головачова, Л. Лелікова, С. Суцки та інших.

У будинку культури організовуються вечори-зустрічі з ударниками комуністичної праці, вечори-рапорти, присвячені трудовим успіхам, вечори по обміну передовим досвідом праці тощо. Цікаво пройшли вечори на такі теми: «Дотримуй слова, яке дав у змаганні на честь ленінського ювілею!», «Від першого суботника — до комуністичної праці». На вечорі за темою: «Посвячення у робітники» молоді, яка вступала в ряди ро-

бітничого класу, вручали трудові книжки і пам'ятні подарунки. Ветерани праці передали естафету молодому робітничому поколінню. Юнаки і дівчата біля прапора підприємства давали слово підвищувати продуктивність праці, збільшувати випуск продукції, знижувати собівартість.

Включившись у ювілейне соціалістичне змагання, наші кращі виробничники, ударники комуністичної праці систематично перевищували свої планові завдання. Їх самовіддана праця відзначена ювілейною медаллю «За доблесну працю» і грамотами. Серед тих, хто нагороджений, — Я. Головачов, Б. Зеліман, Є. Бортовський, А. Малявська, Р. Венгловський, Г. Люльченко, Н. Рабчук, П. Мостовий та інші.

Щомісяця випускаються «Блискавки» і фототелеграми про передовиків праці. Підготовлений новий фотомонтаж знімків виробничників, які одержали медалі «За доблесну працю».

Добре слово про тих, хто іде попереду, викликає почуття гордості за успіхи передовиків і сприяє тому, щоб ще краще працювали наші люди. А тих, хто працює з холодком, випускає брак, робить прогули, — ми критикуємо в сценках, що готуються колективом художньої самодіяльності.

У виробничій пропаганді досягнуто певних успіхів, але треба зробити ще більше, повсякчасно здійснювати тісні зв'язки з виробництвом, допомагати глухим трудящим перевищувати виробничі завдання, боротися за високу культуру обслуговування.

Р. ГРЕСЬКО.
Художній керівник Житомирського Будинку культури глухих.

ДОШКА ПОШАНИ

Заходячи до червоного куточка Полтавського учбово-виробничого підприємства № 1, де я працюю настільницею, я завжди на декілька хвилин зупиняюсь біля Дошки пошани нашого підприємства. На мене дивляться знайомі, дорогі обличчя колег по праці. Всі вони зростають на моїх очах, адже я працюю на УВП з 1949 року, мужили, поступово проходили не легкий шлях до вершин професійної майстерності, здобували всі нові й нові трудові перемоги.

Ось фотографія серйозної жінки, вираз заклопотаності не сходять з її обличчя. Це — Ніна Костянтинівна Берегова. Прийшла вона на УВП у 1955 році ученицею на дільницю масового пошиву. Тепер працює резервістом. Мабути, не всі знають, що не за посада. Поясню: коли хтось у цеху захворіє або піде у відпустку, його місце займає резервіст. Тож не дивно, що резервістами працюють кращі з кращих, які досконало освоїли всі операції в швейному цеху. За відмінну працю Н. Берегову нагороджено ювілейною медаллю «За доблесну працю».

Про Олександру Борисівну Харченко мені розповідало легко. Прийшла вона на підприємство через рік після мене. Спершу працювала

різноробочою, тепер має IV розряд швей і теж працює резервістом в бригаді комуністичної праці майстра В. Заливадної. Олександра Борисівна охоче приходить на допомогу подругам. Коли помітить якийсь недолік в роботі, вияснить причину і допоможе усунути його. Робить вона це тактовно, по-жіночому лагідно. Пам'ятаю, прийшла в цех новенька. Сіла за швейну машину, від хвилювання не зуміла навіть зробити простенький шов і заплакала. До неї підійшла О. Харченко:

— Заспокойся. Дай-но я сяду на твоє місце. Подивись, як треба це робити.

Дівчина захоплено спостерігала за вправними рухами трудівниці. Про Олександру Борисівну подруги говорять — золоті руки. О. Харченко теж була нагороджена ювілейною медаллю та безкоштовною туристською путівкою на поїздку до Москви.

Ось ця молода дівчина — Надя Жуменко — комплектувальниця розкрійної дільниці. Вона теж прийшла на УВП неспівлівим дівчишкою. А тепер на дільниці, як говорять про неї подруги, незамінна. Робота комплектувальниці відповідальна — напишеш не ту цифру на деталі одягу і починається лан-

цюг неприємностей на швейному конвейєрі, який веде до втрати дорогоцінного робочого часу, до зниження продуктивності праці. Та ще не було випадку, щоб Надя допустила помилку в роботі. Швейну справу Н. Жуменко знає відмінно і може в хвилину потреби замінити будь-кого.

А цей уважний погляд належить Михайлу Івановичу Пархоменку, слюсарю по ремонту швейного обладнання. Говорити, що він висококваліфікований майстер, мабути, не потрібно. Скажу тільки, що М. Пархоменко майстер шпостого розряду. Іде слава підприємством про Михайла Івановича, як про гарного раціоналізатора. Він, наприклад, впровадив на виробництво компресор для продувки електромоторів, винайшов верстат для розмотування ватину, що значно полегшило працю настільниці.

Я обмежилась розповіддю лише про чотирьох із славного колективу передовиків нашого підприємства, бо розповісти про всіх в газетній статті не змоги. Не можу втриматись, щоб не похвалитись: з великим задоволенням констатую той факт, що передовиків виробництва на Полтавському учбово-виробничому підприємстві № 1 з кожним днем стає все більше.

Л. ГУЗІЧКО.

Ударниця комуністичної праці, робітниця Полтавського УВП-1.

М. І. ПАРХОМЕНКО.

Повертаючись з роботи додому, я часто думаю над тим, як краще розповісти читачам «Нашого життя» про Петра Федоровича Пильника, щоб і вони ближче познайомилися з ним і полюбили його так, як робітники нашого підприємства.

На Чернігівському УВП П. Ф. Пильник працює слюсарем-механіком. Це людина доброї ду-

ші і великої сили волі. За двадцять років роботи на підприємстві він чудово опанував своєю спеціальністю і тепер швидко усуває будь-яку поломку обладнання. Про Петра Федоровича робітники УВП говорять:

— Якщо на зміні чергує П. Ф. Пильник, то за роботу швейних машин можна не турбуватись — все буде гаразд.

МАНДРІВКА АВТОБУСОМ

Група передовиків виробництва і ударників комуністичної праці Київського УВП № 3 на автобусі здійснила екскурсію за маршрутом: Київ — Кишинів — Одеса — Київ.

У столиці братньої республіки нас гостинно зустріли члени Молдавського товариства і на протяженні всього дня знайомили з історичними та визначними місцями Кишинєва.

В парку «Перемога» трудівники УВП-3 прослухали цікаву і змістовну лекцію про Кишинів, побували на братській могилі, де хвилиною мовчання вшанували па-

м'ять полеглих за визволення Молдавії від німецько-фашистських загарбників. Побували ми також у клубі глухих і ознакомилися з його роботою.

Увечері того дня виїхали до Одеси. В місті-герої оглянули театр опери і балету, побували на могилі Певідомому матросові, а також в обласному будинку культури глухих.

Радісні і збуджені від побаченого повернулися екскурсанти до Києва.

Ф. МОСТОВИЙ.

Секретар комсомольської організації УВП-3.

Ударник комуністичної праці Василь Карпо працює в'язальником на Чернівецькому УВП близько десяти років. Добре освоївши в'язальну машину, Василь щоденно виконує норму виробітку на 115—120 процентів, випускає трикотажне полотно відмінної якості.

Я
К
Ш
О
Р
О
Б
О
Т
А
Д
О
Д
У
Ш
І

Слюсар-механік П. Ф. Пильник всією душею любить техніку. Він готовий зробити все, щоб швейні машини завжди працювали справно, як годинник, щоб робітниця могла випускати продукцію тільки високої якості.

Петро Федорович завжди старанно слідкує за справністю машин і вчасно проводить профілактично-попереджувальні ремонти. Це подовжує строк їх служби.

На підприємстві П. Ф. Пильника знають не лише як одного з кращих слюсарів-механіків, але й як раціоналізатора. За останні роки він подав чимало цінних пропозицій, їх впровадження набагато полегшило працю швей-мотористок та інших робітників і дало значний економічний ефект.

За багаторічну бездоганну роботу на виробництві його нагороджено медаллю «За доблесну працю. На ознаменування 100-річчя з дня народження В. І. Леніна». Петро Федорович носить високе звання ударника комуністичної праці, а його портрет занесено на Дошку пошани УВП.

Приклад чудового спеціаліста прагнуть наслідувати інші глухі слюсари-механіки — А. Кодрик, В. Донцов та інші. Вони хочуть стати такими, як їх товариш і вчитель П. Ф. Пильник.

М. БАЙДА.

НАД ПОЛЕМ висить тепла літня димка. Половіе жито. Тихий вітерець гонить м'які хвилі від небокраю до небокраю. І жита виколюються, шумлять, немов морський прибіг. Між них виглядають білі ромашки, жовтіють на сонці кашкою, синіють волошки.

Надворі — червень. Початок літа. Андрій звертає з дороги і просте стежкою серед квіткового багатства. Не раз зупиняється і застигає зачарований. Ех, чому він не художник?! Чому не дано йому хисту змалювати оцю красу, перенести її усіма барвами до тісної кімнати робітничого гуртожитку? Дістає блокнот і пробуює так описати бачене, але не знаходить потрібних слів і закреслює написане. Ступає крок і раптом з-під ніг пропадає земля. Він провалюється у воду. Весняні води прорізали в землі заглибину і утворили в ній невелике озерце. Встає збентежений, витирає обличчя і чує неподалік, як срібними дзвіночками розлився дівочий сміх.

Вона сиділа в житі, обклавшись квітами, з яких плела вінок і продовжувала сміятись, аж намісто стрибало в грудях.

— Ну, що тут смішного? — пробурмотів Андрій. Однак дівчина не вгадала і Андрій теж розреготався. Сступив ближче і стрівся з синіми волошками-очима. Від їх по-

ВИКОЛОШУЄТЬСЯ ЖИТО

гляду зупинилось в грудях дихання. — Звідкіля ти такий? — питає дівчина і опускає повіки.

— З міста. А ти?

— А я он звідти. Бачиш? — показала рукою в бік лісу, до якого притулилось ледь бовваніюче в степовому мареві з високими тополями село. І сама вона здалася Андрію на мить стрункою тополіною, а може польовою русалкою з довгими розпущеними перевеслами темних кіс, котрі обручем облягав вінок з волошок. Жито і коси перебирав духмянний вітерець.

— Як сюди потрапив? Певно, родичів маєш десь поблизу?

— Я приїхав у справах.

— Що ж ти за начальник такий, що їздиш... на власних ногах?

У дівчини лукавинкою заіскрились очі.

— Я не начальник. Я... з газети.

— Ти ко-рес-пон-дент? — останнє слово вона вимовила по складах. Андрій зніяковів.

— Взагалі то я — муляр. Але іноді мені дають завдання для газети.

— Тобі подобається їздити?

— Дуже. Скільки гарного побачиш на світі.

— А я от ніде не була, — з жалем зітхнула дівчина.

Вони сиділи поруч на траві. Іноді стрічались поглядами і ніяково опускали очі. Мовчали.

— Я мабути, піду, — сказав згодом Андрій. Знову зустрілися поглядами. Очі... Вони були в неї такими щирими. І розміліле на сонці обличчя нараз набрало серйозного вигляду.

Н О В Е Л А

— Прийду сюди наступної неділі. А ти? — тихо запитав Андрій.

У відповідь дівчина хитнула головою. Захиталися синьоголові волошки, вусате житне колосся, чи то від вітру, чи ніжного погляду.

— До побачення, — сказав Андрій.

Дівчина побажала йому щасливої дороги і ще довго стояла серед жита непорушно, дивилась йому вслід.

Андрій дійшов до залізничного роз'їзду і сів у вагон. Сидів і думав про довжелезний тиждень, який доведеться прожити у гомінкому місті поки знову повернеться сюди. І звідки було йому знати тоді, що не приїде він сюди а ні тієї, а ні наступної неділі, ні

через рік, ні через два. Звідки було йому знати, що на їхнє місце побачення незабаром поспіляються бомби, що все через кілька днів він з такими ж, як сам, молодими бійцями серед таких же запашних луків і духмяного жита з синіми волошками ритиме протитанкові окопи. А танки з чорними хрестами снуватимуть полями, зминаючи гусеницями і волошки, і жита, і постаті солдат з гранатами. Сліпучі спалахи вогню та оглушливі вибухи заступлять сонце, змішаються в непроглядну темноту і небо, і земля. Так продовжуватиметься довго, аж поки Андрій знову не приїде на це знайоме місце, зоране снарядами, засіяне ворожими осколками, полите кров'ю, де колись половили, наливалися жита. Скільки він мріяв про цю хвилину!...

...Андрій йшов польовою дорогою до села зарослий, знесиленний, хоча села, власне, і не було. Кільканадцять землянок притулилось до згарищ. Діти, помітивши солдата, кинулись йому назустріч. Люди вітались, а він, стуливши губи, мовчки подавав всім руку. Не чув їхньої розмови, бо від сильної контузії втратив слух.

Із землянки вийшла старенька бабуса і дивляється пильно в сол-

дата, певно, намагається впізнати в ньому свого сина, на якого вже отримала похоронну, проте, не вірить їй, чекає і сподівається на його повернення.

— Думала, — і не доказала, гірко заплакала, припала до його грудей, щось промовляла. Андрій обняв стареньку за плечі і показав на глибокий шрам з лівого боку біля свого вуха. Жінка, ледве стримуючи сльози, хитала головою. Андрій розпитував її про дівчину з цього села, котру зустрів тоді посеред поля, але імені так і не спитав.

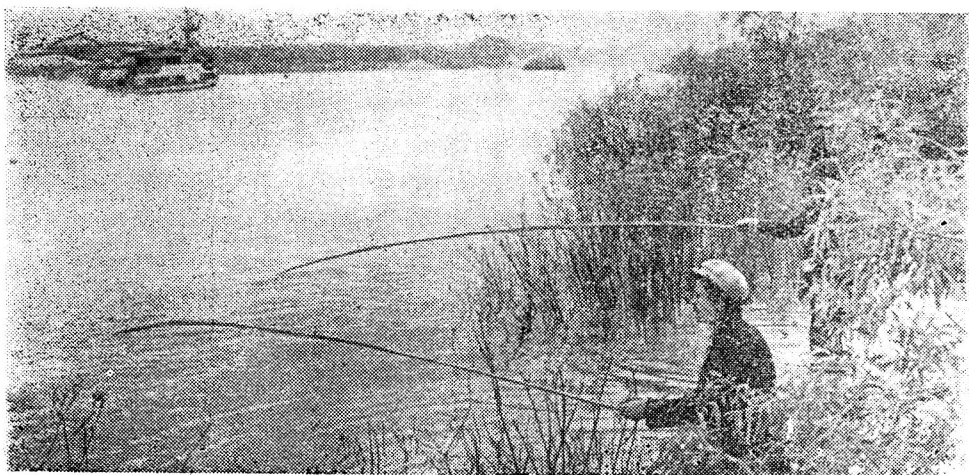
— Там... у клуні... 160 душ... живцем... іроді... — простогнала жінка і знову залилась сльозами.

Щороку в середині червня вітер приносить пахощі квітучих лук, полювочного жита. Андрій сідає в вагон і їде до зупинки на роз'їзді. Іде в'юркою стежкою через березовий гайок, зелені луки і надовго зупиняється на горбку в задумі, навкруг якого знову шумить, виколюється жито.

М. БАКУН.

Чернігів.

НАШЕ ЖИТТЯ 3

Ці ще ловлять...

СПОРТИВНИЙ тиждень

ВОЛЕЙБОЛІСТИ УКРАЇНИ НА ДРУГОМУ МІСЦІ

Кожні два роки в нашій країні проводяться Всесоюзні змагання з волейболу серед глухих спортсменів.

У них беруть участь збірні команди республік та міст Москви і Ленінграда. На попередніх змаганнях, що проходили в 1968 році в м. Кишиневі, взяло участь 9 чоловічих і 10 жіночих команд. Тоді переможцями вийшли волейболісти Москви і волейболістки Білорусії. Команди України зайняли жінки — 4, а чоловіки — 5 місця.

Нинішня першість відбулася в м. Гомелі. В змаганнях взяли участь 12 чоловічих і 12 жіночих команд. Всі вони були розбиті на три підгрупи. Команди, які зайняли перші і другі місця у підгрупах, вийшли у фінал.

Українські волейболісти потрапили у III підгрупу. Їх суперниками виявилися спортсмени Ленінграда, Узбецької та Казахської РСР. Перемігши узбеків та казахів з однаковим рахунком 3:0, спортсмени УТОГ програли команді Ленінграда і зайняли друге місце.

У дівчат становище було трохи кращим. Вони лідирували у своїй підгрупі, здобувши три перемоги підряд. З однаковим рахунком 3:0 спортсменки завдали поразки волейболісткам Ленінграда, РРФСР і Молдавії.

І ось фінал. Чоловіки почали його з перемоги над командою РРФСР. Потім українські спорт-

смени занесли в таблицю ще одне очко за перемогу над волейболістками Молдавії. Невдало склалася їх зустріч з командою Білорусії. Господарі змагань виграли у гостей з рахунком 3:1. В заключний день змагань, в упертій боротьбі, програли москвичам — 2:3. У підсумку вони зайняли четверте місце. Чемпіонами стали москвичі, друге місце зайняли ленінградці, на третьому — білоруси.

Велику волю до перемоги продемонстрували українські волейболістки. З п'яти фінальних матчів українки виграли 4. В їх активі — перемоги над збірними РРФСР, Казахстану та Узбекистану.

Дуже цікаво проходила зустріч з командою м. Москви. Вигравши дві партії підряд, українські волейболістки вирішили, що перемога уже забезпечена і за цю безпечність були покарані. Спортсменки з Москви у третій партії активізувалися і довели, що вони зовсім не збираються здаватися. Москвички виграють третю і чет-

верту партії, рахунок зустрічі стає 2:2. У п'ятій, вирішальній, партії відчувається, що спортсменки з Москви перед цим віддали дуже багато сил. І ось українські волейболістки піднесли духом.

Особливо добре в п'ятій партії зіграли волейболістки України в нападі. У впертій боротьбі з ра-

хунком 3:2 вони здобули цю важливу перемогу.

Слід відзначити хорошу гру в жіночій команді України таких волейболісток: Ольги Свищ, Олени Піскуп і Людмили Рибалкіної.

Долю першого місця вирішила зустріч між збірними командами БРСР і України.

Напочатку зустрічі спортсмени обох команд ніяк не могли налагодити гру, давалося взяти хвилювання. Господарі майданчика швидше вийшли з цієї «хвороби» і повели в рахунку. Перемігши 3:0, білоруські волейболістки зайняли перше місце. Команда України завоювала друге призове місце, випередивши москвичок, які опинилися на третьому місці.

Команді волейболісток України вручено диплом другого ступеня і пам'ятний вимпел. Спортсменки команди нагороджені срібними жетонами.

Г. ГУСИН,
Г. РОЗИНСЬКИЙ.

Гомель.

Змагання шахістів

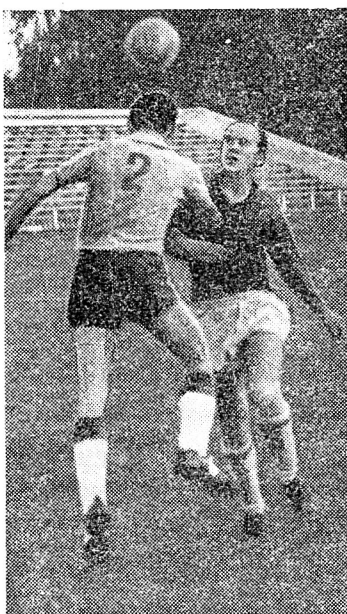
В Артемівську відбулися змагання з шахів і шашок ДСТ «Спартак». У них брали участь команди УВП УТОС, УВП УТОГ, медичного училища, ремонтно-механічного заводу, змішторгу, шахового клубу та інші — всього 10 команд.

Чемпіоном ДСТ «Спартак» міста в 1970 році стала команда УВП УТОС. Друге місце зайняли шахісти учбово-виробничого підприємства глухих, серед яких сильну гру показали старший майстер Г. Прудник, контролер ВТК П. Лихобабин і пенсіонер Ф. Пфанкцхе.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

«Балет» у футболі.

Фотоєтюд М. ЖАДАНА.

ТІЛЬКИ ЦИФРИ

- * В СРСР діє біля 20 рибоводних заводів і нерестово-виловальних господарств.
- * За останні 10 років видобуток риби і морепродуктів у нас зріс більше ніж у два рази.
- * У 1969 році наші рибалки виловили 70 мільйонів центнерів риби і морепродуктів.
- * Радянські рибалки за 1967—1969 роки освоїли промисел 40 нових порід океанічної риби.
- * Щорічно у моря, ріки та водосховища випускається біля 65 мільйонів осетрових, майже 7 мільярдів частикових і понад 700 мільйонів лососевих мальків.

Щорічно, у першій половині липня радянський народ відмічає День рибалки. В цей день підводяться підсумки роботи трудівників моря, які переборюючи стихію морів і океанів, ведуть промисловий вилов риби.

День рибалки широко відмічається і любителями рибної ловлі. День цей проходить під знаком охорони природних ресурсів наших річок і озер. Любителі-риболови проводять цікаві змагання, поєднуючи це з відпочинком на лоні природи.

Немало любителів-рибалок — є серед членів нашого Товариства. На цих фото ви бачите любителів-рибалок, робітників Чернігівського УВП.

...а ці вже хваляться.

Фото І. ЩЕРБАНИЮКА.

НАРЕШТІ...

В номері 44 «Нашого життя» за 1969 рік була надрукована стаття нештатного кореспондента Ю. Гера «Сила змагання — в гласності, дійовості». У статті йшла мова про недоліки в організації соціалістичного змагання на учбово-виробничих підприємствах Одеси. Через п'ять місяців в номері 15 газети за цей рік Ю. Гер знову виступив з статтю «А віз і нині там». Він писав, що партійна, профспілкова та первинна організації УТОГ після першого виступу газети стали більше приділяти уваги соцзмаганню.

Кожного місяця підводяться підсумки змагання на підприємствах. Переможцям вручається перехідний Червоний прапор і грошова премія. Колектив УВП-2 викликав на змагання херсонців. Проте, підкреслював автор, в організації соцзмагань на учбово-виробничих підприємствах Одеси ще чимало недоліків. Наприклад, не присуджується звання «Кращий по професії». Ніхто не заповнює Дошки показників соцзмагання і трудівники не знають, як вони попрацювали за п'ятиденку, за

місяць. Не працюють постійно-діючі виробничі наради на жодному з трьох підприємств Одеси, погано оформлена наочна агітація.

Як повідомила редакцію голова Одеського облвідділу УТОГ В. Семенова, для перевірки фактів, вказаних у статтях «Сила змагання — в гласності, дійовості» та «А віз і нині там», була створена спеціальна комісія. До її складу ввійшли: А. Кондратенко — інструктор Одеського обкому профспілки, О. Ягельницький — інструктор Одеського облвідділу УТОГ та заступник директора УВП-2 Л. Кирика.

Перевірка підтвердила правильність викладених фактів щодо недоліків у організації соціалістичного змагання на Одеських УВП. Президія Одеського обласного відділу УТОГ вказала директорам підприємств О. Осадчому, Ю. Гройзуну та Р. Когану на недопустимість подібного. Також були намічені заходи по підвищенню гласності та дійовості соцзмагання на учбово-виробничих підприємствах Одеси. Нарешті...

Редактор О. БОРИМЧУК

КИЇВСЬКА ЗАОЧНА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ СЕРЕДНЯ ШКОЛА для глухих і сліпих № 6

Продовжує прийом з V по XI класи. До школи приймаються громадяни з недоліками слуху та зору, а також працівники системи УТОГ та УТОС.

Після закінчення школи випускники одержують атестат про середню освіту і мають право вступу до вищих учбових закладів на загальних підставах.

Для вступу слід подати такі документи: заяву на ім'я директора школи, документ про освіту, автобіографію, довідку з місця роботи.

Прийом документів проводиться до 30 серпня 1970 року.

Навчання групове та індивідуальне починається з 1 вересня і проводиться тричі на тиждень українською і російською мовами.

Школа має консультаційні пункти в Харкові, Одесі, Сумах, Львові, Чернівцях, Жданові, Слов'янську, Артемівську Донецької області та в Снятині Івано-Франківської обл.

Документи слід надсилати на таку адресу: м. Київ-53, вул. Артема, 27, Київська заочна загальноосвітня середня школа № 6.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.